

náleží politickým úřadům rozhodovati o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění (§ 189), pokud rozhodování není přikázáno soudům. O kterých výměrech rozhodují soudy, jest patrné z §§ 192, 196 a 220. Nezáleží na tom, zda lze zahrnouti pod některý z těchto předpisů případ § 20 (2), o který jde, neboť i v těchto případech rozhodují soudy rozhodčí a pojišťovací, ne však soudy řádné. Tato ustanovení, jež jsou rázu veřejnoprávního, nelze přejíti způsobem tvrzeným v žalobě, že žalující pojišťovna žádala žalovaného o sdělení, zda jest ochoten uhraditi náhradu a že se žalovaný k tomu zavázal. Ani tím nestal se nárok ten soukromoprávním. Tím méně lze souhlasiti s rekursním soudem, že jde o smír (patrně podle § 1380 obč. zák.), šlo by jediné o uznání veřejnoprávní pohledávky, jímž však nepozbyl veřejnoprávní poměr této své vlastnosti.

Čís. 8271.

Odvolací soud není oprávněn doplňovati skutková zjištění v neveřejném sezení, nýbrž může za tím účelem buď zrušiti rozsudek prvního soudu a vrátiti mu věc k doplnění a k novému rozhodnutí nebo naříditi rok k ústnímu odvolacímu líčení, by mohlo býti doplněno jednání a provedeny důkazy.

(Rozh. ze dne 1. září 1928, R II 232/28.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu pro nepřislušnost soudu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by znovu rozhodl o odvolání.

Důvody:

Pro rozhodnutí o námitce, že první soud není podle § 88 druhý odstavec j. n. příslušným, jest směrodatnou skutečnost, kdy faktura došla žalované straně, zda se tak stalo současně s dojitím zboží nebo již před tím, či teprve po dojití zboží. První soud, jsa mylného názoru, že je rozhodnou skutečnost, kdy faktura byla žalobcem žalovanému odeslána, nezabýval se zjištěním, kdy faktura byla žalovanému doručena, a rozhodl o námitce, nemaje pro to náležitého skutkového podkladu. Tuto vadu postřehl soud odvolací a snažil se ji odstraniti tím, že zjistil na podkladě první stolice vyšetřením, totiž svědectvím Josefy R-ové, že žalovaný dostal fakturu teprv později některý den po dojití zboží. Avšak tento postup nebyl správný, neboť odvolací soud doplňoval skutková zjištění v zasedání neveřejném, tedy bez účasti stran a bez formálního usnesení průvodního, které se může učiniti jen na základě ústního jednání. K od-

stranění vady shora naznačené mohl odvolací soud zvoliti cestu dvojí: buď zrušiti rozsudek prvního soudu a vrátiti věc do první stolice, která také opomenula vůbec zabývati se otázkou příslušnosti opřené o § 99 j. n., k doplnění a novému rozhodnutí anebo naříditi rok k ústnímu jednání odvolacímu, by mohlo býti doplněno jednání a provedeny důkazy o době, kdy faktura byla žalovanému poštou dodána (Kleir: Vorlesungen str. 244, Neumann k §§ 471 až 474 c. ř. s.). Odvolací soud zvolil cestu nesprávnou a vada řízení nebyla tedy řádným postupem odstraněna, což rekurent právem vytýká.

Čís. 8272.

Slíbil-li snoubenec snoubence při nebo po rozvázání milostného poměru něco k jejímu zaopatření, není to darováním, aniž to spadá pod ustanovení § 45 obč. zák.

Soud jest oprávněn rozhodovati na základě veškerých výsledků ústního jednání a při něm provedených důkazů a záležitosti v příčině provedených důkazů jen na tom, by svým obsahem zapadaly do rámce skutkových přednesů stran.

(Rozh. ze dne 1. září 1928, Rv II 666/27.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zaplacení 20.000 Kč, jež prý jí žalovaný slíbil, kdyby se měla vdáti. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolání lze přisvědčiti jen v tom, že první soudce mylně věc po právní stránce posoudil, máje za to, že se žalobkyně domáhala náhrady škody, a zamítnuv důsledkem toho žalobu proto, že nárok jest podle § 1489 obč. zák. promlčen. Neboť žaloba zcela jasně se opírá o slib žalovaného žalobkyni, že jí vyplatí 20—40 tisíc Kč pro případ jejího sňatku s jinou osobou než s ním. Neuplatňuje tudíž zákonný nárok z důvodu náhrady škody podle §§ 1295, 1325 obč. zák., nýbrž smluvní nárok ze závazku žalovaného. Smluvní nárok se promlčuje po všeobecné třicetileté lhůtě § 1478 obč. zák., pročez námitka promlčení neobstojí. Než přes to nelze odvolání vyhověti, neboť jest přezkoumati, jakého druhu jest smlouva, z níž odvolatelka svůj nárok odvozuje. A tu dospívá odvolací soud k názoru, že je to smlouva darovací a to z těchto důvodů: Darování (§ 938 obč. zák.) je výlučně úkonem liberaly dárce, kde tento z pouhé štědrosti, aniž by tím uznával svou povinnost, chce zvětšiti majetek obdarovaného. Učiní-li však takový slib proto, že cítí povinnost k plnění, jde již buď o novaci (§ 1376 obč. zák.), kterouž přeměňuje původní závazek v závazek nový, nebo o smír (§ 1380 obč. zák.), jímž se závazek dosud sporný přeměňuje v nový závazek nesporný. Z prohlášení žalovaného jest patrné, že se žalovaný zavázal k vyplacení 20—40 tisíc Kč nikoliv proto, že uznával svou zákonnou